

כמה יפית...

אין דבר מעליב יותר עבור אמן מאשר כשמבלבלים אותו, בכונה טוהרה, באמן אחר. לשולה חן יש הומור בריא, ובניגוד לרבים שבורכו במעלה זאת, היא מסוגלת גם ללגלג על עצמה. בעצם, בנושאים אלה היא במיטבה.

מעם, סיפרה אגב בדיקת מצב־הקארירה שלה, שהבטיח לה בצעירותה נצורות וגדולות, "הזמינו אותי להופיע בנחריה. מי שאירגן את ההופעה לא הפסיק להתפעל ממני: כמה יפית, כמה יפית... אמרתי: תודה, אבל דווקא לא. אני אותו ה"דבר, באמת! הוא התעקש: לא, לא, מה יפית, כמה יפית... בסוף פלט: את תשירי הערב ירושלים של זהב..."

את ירושלים של זהב שרה שולי נתן, לא שולה חן.

שולה חן בשיא הקארירה בווהאל לא היה והונו נרצות להיות זמרת...

רבים המשיכו ללמוד באוניברסיטה. לא חשבתי לכיוון של בידור, לא תיכננתי. ממש לא היה לי כל תכנון. למעשה הנעתי ללהקת־הנחל"ל כמעט במיקרה. היה לי פטור מהצבא, והלכתי ללמוד להיות גננת. ככה הורי רים אמרו לי: "לפחות שיהיה לך מיקצוע בידור".

במהלך "לימודי הגננת" שמע אותי מישהו שרה — קודם־לכן הייתי סרנית בהצגות־סיום, מקהלות, חגים וכד' — ומצאתי עצמי מקבלת זימון לבחינות להקת־הנחל"ל.

כך קרה הלהקה: ספונטאנית, ללא תכנון, ללא ניווט. כיום הכל שונה. בעידן המהיר של הטלוויזיה, הרבדים מיקצועיים יותר. אז היה הכל נאיבי, או שאולי אני הייתי נאיבית. עדין עצם היום הזה, אני נאיבית.

התקבלתי ללהקת־הנחל"ל, ומייד התפרסמתי כלהיטים כמו הוא לא כליך חכם, ישנון בנות, וולס להננת הצומח ועוד.

אלה שנים? ככה, שיהיה אפשר לעשות שותחונן מהיר של גילאים? אה? 1967-1969.

עזבתי את נהלל ועברתי לגור בתל־אביב. מייד נחטפתי לשוק. הופעתי ב־I LIKE MIKE של גוריק, הוצאתי תקליט...

מה קרה אחר־כך? האמביציות שלי התקוהו צריך להיות מאור־מאור־מאור אמביציוני, כדי להצליח בשטח־הבידור.

במבט לאחור, אולי הייתי צריכה להחליט שאני רוצה להיות אך ורק זמרת ולהתמסר לכך, להיות זמרת. אני גם שיחקתי, גם רקדתי, התפרותי לכל מיני כיוונים.

אבל חשוב יותר מכל: אני צריכה זקוקה למישהו שיילך מאחוריי וידחוף אותי כל העת. כנראה לא היה מישהו עשוי היה מי שיפיל זאת על אבי, ובמשך שנים זה בוודאי הצטייר כד.

מאור חסרה לי הרחיפה. זה לא שאני עצלנית. כשאני עובדת, יש לי מישע מעת־עבודה, אבל צריך להיות כליך

אמביציוני, ולהקדיש את כולך כדי להצליח!

אני רציתי גם כחיי־מישפחה. זה היה חשוב לי. לא התמקדתי בקארירה שלי. אני בהחלט לא מאלה שקמים מדי בקור ומתחילים לייצר לכיוונים שונים, להרגיש אי־נוחות אם משהו לא מתקדם. אותי צריך להפעיל, חייבים להפיעל.

לא הייתי רוצה להישמע מיסכנה כזאת, כמו שציירו אותי פה ושם בע"תונות. אני מופיעה כיום ברחבי המדינה בשירים שהקלטתי מיום שחרורי ובשירים נוספים. אני עושה חזרות להצגה שתעלה בפורים — שיר־עוונות לילדים. אני עובדת על־כך עם שלושה עובדים — ילדים בני 22, זה נחשב לעובדים ליד, לא?

חוצ מזה? אני מדברת כבר המון זמן על תקליט. מי יודע, אולי יבוא יום וגם אעשה. זאת אומרת, אם אמצא מממן. לא יודעת, נראה, אני מבלבלת.

(המשך מעמוד 8)

מהכל, הפריעה לי העובדה שאני צריך למכור את עצמי: כמה אני נחמד, כמה אני כזה. הצנינות של האזרחים מאוד פגעה בי, אם כי אני מכין אותם לחי'לוטין. בכל זאת זה הביך אותי נוראות. בכל מקום נתקלתי בתגובות נוסח: "אה, בחירות? בטח שהגעתם: איפה הייתם...?"

מהבחינות האלה, זאת היתה התי'קופה הקשה ביותר בחיי. הצורך להי'חשף, לחשוף, לצאת החוצה. אני חיה ביחית אמיתית. בכל רגע פנוי, אני

הפחד הזה שנסקף בעיניהם...
● רגעני כיה: "אשתי לא חושבת במוני..."
 כשהייתי מפקד בית־הספר לקצינים בצה"ל, הייתי היחיד שהעביר את מישפחתו להתגורר במצפוד־רמון. גרי'נו שם שנתיים וחצי. זאת היתה תקופת כיה.
 אשתי? לא, היא לא חושבת כמוני. כשתראי אותה — תביני. היא ממש פאריסאית.
● "הבוקר שאחרי": "ראוי

"הצעה הליכוד? לא זוכר!"

● מקום הולדתך, כפר־יונה (ליד נתניה), אינו מסתדר לי בדיוק עם הליכוד... נכון! גדלתי בבית מערנניקי, מישפחה עם מורשת של מיפלגת־העבודה. עכשיו בסח'ה היו לי בעיות עם הדורות שלי ועם המישפחה של אשתי. מישפחה מרמת־הכובש.
● אני מזכירה לעצמי שאני משוחחת עם מועמד הליכוד, שכבש את רמת־גן מידי המערך! לזכותם של אנשי־הליכוד ייאמר, שהם אינם שואלים שאלות, לא מבקשים ממך להזדהות עם השקפות. משה ארנס מכיר אותי במשך שנים. לכן הוא מנה אלי.
● לאנשי־הליכוד יש מדיניות חדשה בכל הקשור לבחירות מוניצי'פליות. הם אינם מחפשים דווקא אנשי־ליכוד, אנשים המזדהים עימם מליטית, אלא מחפשים אנשים טובים לישובים, אנשים שיצביעו בעדם.
● ולא עלה על דעתך — סתם בשביל הסקרנות — לעבור על מצע הליכוד, לפני שהשבת לאנשיו בחיוב? מי אמר שאני מזדהה עם הליכוד? אני בכלל פעיל עם אוריאל רייכמן למען הקיפת חוקה בישראל. הייתי פעיל במיסגרות אחרות שאינן קשורות כלל וכלל לליכוד. שאלת ההשתייכות הפוליטית שלי לא עלתה בדיוני עם הליכוד.
● לא זוכר אם עברתי על המצע, לא זוכר... מה, לרמת־גן יש גבולות? מה הקשר? וציץ' לא מאכיל את הליכוד, מדי פעם, בכל מיני הצהרות?

נים — ספורט נורא מסוכן...!
 אוהו! סלפונים, פרחים, מיברקים. צילצלו אלי אפילו מורשה. מין ביל־בול כזה.
 כמו שאת רואה, אין לי עדיין מקום מאורגן מניין לפעול. כולם נכנסים לברך, לבקש. צריך להקים קואליציה, ואני מתכוון להפתיע. רק שלא תכתבי ותקלקלי לי את ההפתעה!
 הצהרת כוונות? אני רוצה לפתח את החינוך והתרבות בעיר... כבר שמעת

ממהר הביתה, מטפח את הגינה, מקשיב למוסיקה, יושב בית. אני לא רק חיית־בית, אלא ממש מיפלצת בנושא הזה. לאריק איינשטיין יש שיר כזה, לא? המישפחה שלי עברה חודש קשה: תחילה הם היו אדישים למירוץ. לאטי'לאט התחיל הבן שלי להעיר לי על תוכן המודעות, המסר.

● הרגע הקשה ביותר: "הם" חד בעיני הקשישים..."
 קשה לי לשכוח רגע זה: ישבתי עם קבוצת קשישים ברמת־גן ושוחחתי

צבי בר (1983), אשתי ממש פאריסאית.

את זה? או ביתר פירוט: אני מתכוון להקים בית־ספר למרעייה־טבע־האמ'נויות, כמו בתל־אביב, לשים רגש על תנועות־הנוער, על פעילויות־ספורט, לייצל מעט את הבירוקרטיה...
 באמת! כואי בעוד כמה חודשים, לברוק מה נשתנה מאז שנבחרתי לראש־עיר.
 כשהייתי קטן? מה פתאום פול־טיקאי — רציתי להיות טייס! איזה ילד לא רוצה בכך? ואני כמעט הייתי. עסקתי בראייה. לא בראונים של היום, אלא בראונים של או. ספורט נורא מסוכן. חוצ מזה, עפתי מקורסיטיס.

אתם. הרי א־אפשר ליפול על־אנשים ולומר להם: "הצביעו בעדי!" אתה חייב ליצור שיחה.
 פתאום הופיע בחדר עובר־עירייה ואמר בקול: "אין מה לרבר — אורי עמית הוא הטוב ביותר!"
 קשה לי, קשה לי להשתחרר מהפחד שבעיני הקשישים. זה מול עיניי כעת. לגבי הקשישים האלה — לאלה אין ביטחון כמו שיש לך ולי — העירייה, המימסד, זהו מקור־חיים.
 למחרת יכולים לומר להם, בתגובה לאיוו תלונו: "אבל ישבת לפני הבחיי'רות עם ההוא..."

פסק־זמן

ה כל התחיל אצל חיים הספר: שולה חן נכנסה, לפני כמה שבועות, נרגשת ונרגזת, ממש נד־המת, ועם שכתבו עליה בעיתונות, ממה שמרכלים עליה ממש מישפחתה — היא לא שיערה, לא פיללה, לא האמינה!

ריכלו שהם מתגרשים, הפיצו שמועות פחות סימפאטיות, הגובלות בהוצאת לשון־הרע. מדי פעם, בין חמיסה לבין סירוק, הרעישה שולה את אוזניי ברכילויות הבאות, עד שהודיעה לי בסוף השבוע: "טוב, אבי ואני החלטנו להיגרד... זה יקרה ביטחון, קצת חוששת, קצת מהססת, מאוד כנה. אחר־כך הוסיפה מישפט שהקמץ אותי מכסא־הספר. נראה, זה פסק־זמן כזה, מה את אומרת? עוד לא מוסכם על כלום... לנסות תקופה! חיים הדישים! השתגעתי! מי רוצה אותי! מי יקח אותי כמוני..."

מנקודה זאת נולד המונולוג הזה: ביקשתי לב־דוק מה מתרחש אצל אשה שהגיעה ל"אמצע הדרך" ושהקארירה שלה, שהתחילה כמטאור, נתקעה אי־שם, אפילו לא התרסקה לרסיסי־רסיסים, אלא עדיין מרחפת באיזה מסלול מעגלי, מתוך אינרציה. רציתי לדעת, איך זה להיות בלי סופים, התח־לות, ירידות ועלויות, אלא במין אי־בהירות מת־משכת, לפעמים בלבול, שאין יודעים לאן הוא מוביל.

שולה חן מכנה את כל העובר עליה בשני התחור־מים — קארירה ומישפחה — "פסק־זמן". בכדורסל — זהו פסק־זמן שבו נוטל לידיו המאמן יוזמה ומנ־סה להפיח רוח חדשה בשחקניו, להמריצם, לשנות כיוון, אסטרטגיה, דרך־חשיבה. בהקשר הנוכחי, זה כבר!"

יש לי הרושם, זהו יותר פועל־יוצא של אירועים, של החיים.
 * * *
שולה חן ואבי קורן הם זוג מוכר בבוהמה. הם הכירו זה את זה כששירתו בלהקת־הנחל"ל, ונישאו בגיל צעיר.
שולה היתה אז כוכבת־הלהקה. הקול האדיר ש־בקע מהמושבניקית (נהלל) החמודה הרשים רבים. ניבאו לה עתיד ורוד. מייד עם שחרורה מהצבא אכן נחטפה בשוק האזרחי.
אטי־אט דעך כוכבה. כליך לאט, עד כי לא רבים הבחינו שדעך.
אבי קורן מוכר יותר כתמלילן. בשנים האחרונות עסק ביחס־ציבור ובדוברות. במיוחד זכורה תקרי'תו כאיש יחסי־הציבור של יעקב לוינסון המנוח בבנק־הפעילים. לא מכבר הסתיימה עבודתו ב־מיפעל־הפיס, לצידו של חבר־הכנסת גידעון גדות. סיום הקשר גדות־קורן מלווה במישקעים. קורן מוכר כאדם חביב, כישרוני. בכל זאת, לא כמצל־י חן. גם הקארירה שלו תפסה תנועה סיבובית.
הרכילויות אודות הזוג חן־קורן מהלכות כבר זה שנים. יש בהן מגמות של עליות וירידות. באחרונה שטף שוב גל־רכילויות כזה את העיר, ואף מצא ביטוח טעורי־הרכילויות בעיתונות. הטון היה: הפי'עם זה סופי!
שולה חן — אשה נאה, דוגרית, בעלת טונות של שזבנות — נזהרת מפני העיתונות כמו מאש, ואין זה סתם בשביל הדימוי. היא נכוותה מהתיקשורת הן בתחום הרכילות, הן בתחום הבידור, עת התפתחה לשתי פעולה והוצגה כמיסכנת־השנה, שנפלה מ־קודקוד־הפימידיה של הבידור לאלוהים־יודע־לאן.
הפעם החליטה לספר מה מתרחש בחייה הפר־טיים והפחות־פריטיים, מתוך תיקוה "להפסיק את זה כבר!"